Marianne Christiansens prædiken 2. søndag efter trinitatis

Taler
Marianne Christiansen
Biskop over Haderslev Stift

Dato
13. juni 2021

Sted
Haderslev Domkirke

Omstændigheder
Denne prædiken blev holdt ved festgudstjenesten i anledning af Genforeningen 2020. 100-året for Genforeningen i 2020 blev udskudt pga. corona, og blev derfor først gennemført d. 13. juni 2021.

Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 14, vers 16-24

Vi er budt til fest: "Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt". Vi bliver ligefrem nødet – som var Guds riges fest det store sønderjyske kaffebord, hvor man som bekendt skal nøde alle til at spise det bedste de har lært. Denne søndags evangelium om det store gæstebud byder vores 101 års Genforeningsfest ind i den endnu større festglans: alle, der lever langs vejene, der strækker sig henover alle grænser, vi danskere, tyskere, frisere, sønderjyder, nord- og sydslesvigere og af alle mulige andre herkomster – vi kan leve som mennesker, der er indbudt til den samme fest. Altid på vej til at blive bænket sammen med alle de andre, også dem vi ikke anede, vi nogensinde skulle komme til at sidde til bords med, i en fælles fest.

I det lys fejrer vi i dag, at fremtiden allerede er begyndt. 101 år for Genforeningen, grænsedragningen, Slesvigs deling. 10**1** år. Skønt det ikke var med vores gode vilje, at festen blev udskudt et år, føjer det fremtidshåbet til vores fejring. Erindringen om afstemningerne, om flertallenes jubel og mindretallenes gråd, om kong Christian d. 10.'s festlige ridt over Kongeåen, takkebøn i Tyrstrup kirke og den videre færd gennem Sønderjyllands sommer, – erindringen er lige levende for os. Men til den føjer sig fremtidshåbet, der er levende til stede i dag: Hvem skulle dengang have troet, at Christian d. 10's barnebarn, oldebarn og tipoldebarn i dag skulle sidde sammen med Tysklands forbundspræsident i fællesskab og venskab her i Vor Frue kirkes høje lyse festsal? Hvem havde turdet håbe på, at det splittede og af krige dybt sårede grænseland med tiden skulle heles til at blive forbillede på forsoning og fred? Sådan er det blevet, fordi ikke kun flertallets stemmer blev hørt, men også mindretallenes

stemmer med København-Bonn-erklæringerne blev sikret taleret og synge-ret og eksistens. Med tiden blev mindretallene ikke bare tålte, men anerkendte og påskønnede stemmer, der tilsammen danner grænselandets fuglekor af dansk, tysk, plattysk, sønderjysk, frisisk og med plads til endnu flere. Som vi sang før: ”Forsamles alle tungemål i takkesangens offerskål –”

101 års jubilæet rummer taknemmeligheden over den fremtid, der kom, trods had og dybe sår. Vi skal huske på den fremtid, der kom, for med håb at vende os mod den fremtid, der vil komme. Også den kan rumme forsoning og frydefuld forandring, som vi endnu ikke tør tro på. Grænser vil der altid være for mennesker såvel som for nationer – grænser er menneskelige. Men ligesom vores hud er den grænse, hvor vi møder verden og andre mennesker, sådan kan grænser mellem nationer også være mødesteder, bindestreger. Og mange mennesker har bindestregen mellem nationaliteter og sprog inden i sig selv. Kærlighed til fædreland og modersmål og hjemstavn er en gave lige som kærligheden til ens egen familie er det, – og netop i den kærlighed kan vi genkende og anerkende andre menneskers kærlighed til eget eller egne sprog og kultur. Historien fortælles hele tiden videre, og gid vi må være så lykkelige, at der om 100 år kan fortælles, hvordan vores fremtidsvej gik imod forsoning og fred mellem flertal og mindretal – ikke kun i grænselandet men i vores nationer og i verden.

Grænser er menneskelige. Guddommeligt er Jesu kald henover alle grænser. Det samme budskab blev og bliver forkyndt på forskellige sprog, det samme kald gælder alle mennesker uanset nationalitet. I den lignelse, billedfortælling, vi har hørt, sammenligner Jesus Guds rige, den egentlige mening med livet, med en stor fest. Det er ikke alle i historien, der gider at komme til fest – for hvorfor skulle man det, hvis man nu har nok i sig selv? ”Jeg beder dig, hav mig undskyldt”, siger den ene efter den anden. For de har: ”Jeg har købt, jeg har for meget ejendom, for meget rigdom; jeg skal ud og prøvekøre mine splinternye okser; jeg har lige giftet mig og skal pleje mit perfekte familieliv – jeg har nok i at have. Jeg gider ikke din fest.” Derfor går buddet videre til alle, der mangler – mangler arbejdsevne og status og en plads i solen, - alle der har brug for fællesskabet med andre og for mad og drikke. Buddet går ud på vejene, der som bekendt aldrig ender, og langs gærderne, hvor dem, som ingen vil lege med, holder til. Guds riges fest er for alle, der ikke har nok i sig selv.

Det er både et kald og et håb. Et kald til, at vi ikke lukker os om os selv, og det, vi

har, så vi bliver til ensomme drager, der ruger over rigdom – som mennesker og som nationer. Et kald til at opdage, at vi ikke er de eneste inviterede til festen – ja, at festen sådan set består af fællesskabet med alle de andre – dem med andre historier, andre sprog og andre vaner, dem fra den anden side af åen og gærderne.

Og et håb er det: For tænk, hvis vi kan leve vores liv, som mennesker, der er på vej til en fest sammen. For det ER festen: At dele mad og liv og se hinandens ansigter i glansen af Guds kærlighed. Alene den er uden grænser.

Kilde
www.haderslevstift.dk

Kildetype
Dokumentation på online medie

Tags
2. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Genforeningen 1920, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-christiansens-praediken-ved-festgudstjeneste-i-anledning-af-genforeningen-2020